

[Svend Jakobsen.]

der jo er tættest på problemerne og har den nærmeste kontakt med borgerne. Ikke mindst dette sidste tror jeg vil betyde, at ekspropriationsadgangen kun vil blive brugt i de tilfælde, hvor dette meget klart er i fællesskabets interesse.

Jeg skal ligeledes udtrykke tilfredshed med, at såvel den ekspropriationsprocedure som de erstatningsregler, der er foreslået, følger allerede eksisterende regler og places i allerede eksisterende organer.

I lovforslagets § 1 hedder det:

„... for at sikre, at en iværksat planlægning af boligbebyggelse og forsyningscentre for boligbebyggelser kan gennemføres“.

Dette er altså forudsætningen for, at ekspropriationen kan gennemføres. Jeg ser gerne, at vi under udvalgsarbejdet får en indgående drøftelse af, hvorledes ordene „iværksat planlægning“ skal fortolkes, for det er jo fremgået af mine indledende bemærkninger, at jeg anser det for hensigtsmæssigt, at kommunerne kan erhverve arealer på et tidligere tidspunkt af planlægningen. Jeg vil godt sætte spørgsmålstegn ved, om dette tidspunkt ikke ind imellem vil være et tidspunkt, hvor den endelige fordeling mellem boliger og andre formål ikke fuldt ud er fastlagt, men dette forhold kan vi jo se på i udvalget.

I samlingen 1971-72 behandlede tinget et lovforslag fra SF om en tilsvarende ekspropriationsadgang. Af den debat, der blev ført den 25. april 1972 og findes optrykt i Folketingets Forhandlinger, sp. 5256-5277, fremgår det, at alle partier med undtagelse af venstre erkender den problemstilling, der er baggrund for det fremsatte lovforslag. Jeg bør dog nok for en fuldstændigheds skyld tilføje, at det konservative folkepartis ordfører, hr. Bendix, nok erkendte problemstillingen, men ikke drog den for mig at se naturlige konsekvens af denne erkendelse, at han på partiets vegne kunne tiltræde lovforslaget.

Vi har siden her i folketinget i enighed gennemført lov nr. 230 af 7. juni 1972, der giver mulighed for ekspropriation til rekreative formål. Nu er det ganske vist ikke sådan, at denne fornuftige og sagligt rigtige stillingtagen forpligter partierne til samme indstilling til det her foreliggende lovforslag,

men jeg tror, befolkningen har meget svært ved at forstå visdommen i, at der kan eksproprieres til veje, til stier og til grønne områder, ja, næsten til alle formål bortset fra boligformål. Boligen er dog trods alt stadig væk rammen om det meste af borgernes tilværelse. Men her accepterer man altså, at enkelte grundejere skal have mulighed for at hindre den for samfundet, for borgerne, mest hensigtsmæssige udvikling.

Det er mit håb, at den ændring i holdning til ekspropriationsbestemmelser, som man har kunnet spore hos partierne her i folkettinget, er nået så langt frem, at vi kan gennemføre dette lovforslag med meget bred tilslutning. Jeg vil tilføje, at man skal nok være optimist for, at tro, at det kan ske i femkantet enighed, men jeg skal i hvert fald på mit partis vegne give tilslutning til disse to lovforslags gennemførelse og håber på et godt udvalgsarbejde.

Clara Munck: På grundlag af hr. Svend Jakobsens slutbemærkninger vil jeg da til gengæld gerne indledningsvis sige, at hr. Svend Jakobsens vurdering af, hvorledes vi i det konservative folkeparti opfatter de to foreliggende lovforslag, er helt forkert.

Vi har jo en boligminister, der har et slagord, der hedder den langsigtede boligpolitik. Nu er der forløbet måned efter måned, siden boligministeren har tiltrådt sit høje hverv, og han har endnu ikke efter vor opfattelse vist evne til at formulere blot sin egen opfattelse af den boligpolitik, der i 1974 skal afløse boligforliget af 1966. Folketingets partier og det konservative folkeparti har ikke hverken uformelt eller formelt i folketingets stående boligudvalg fået nogen boligministerskitse til en samlet løsning af landets utilfredsstillende bygge- og boligpolitik og de dermed forbundne investeringer og tilskudsproblemer. Boligministeren kigger undrende på mig, men han er jo den første til at sige, når vi drøfter disse ting, at dette ikke er et oplæg, det er tanker til fri forhandling. Derfor har boligministeren stadig kunnet hæfte på, at han håber, at hans langsigtede boligpolitik kan gennemføres ved et samarbejde partierne imellem. Men jeg tør nok sige, at efter de to lovforslag, der ligger på bordet nu, er samarbejds-tilbuddet lige så vel som de såkaldte skitser uden værdi.